

Institutiones Theologicae Ad Usum Seminariorum

Simonnet, Edmond

Venetiis, 1731

Art. 5. Utrùm voluntas Angeli, electione facta, objecto quod elegit
adhæreat immobiliter.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-83594](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-83594)

R. affirm. Nam Angelum illuminare alterum Angelum, est Angelum alteri Angelo dicere veritatem aliquam supernaturalem, & ad Deum ordinatam, sibi à Deo, sive in Verbo, sive extra Verbum revelatam. At qui Angeli superiores inferioribus dicunt veritates huiusmodi, ut docet S. Thomas hic q. 106. a. 1. in O. Dicunt autem veritates huiusmodi, naturalem de illis formando conceptum, illumque dirigendo ad alios Angelos, quos instruere volunt: hi enim hoc ipso determinantur ad intuitivam cognitionem conceptus illius, & in eo intuitivè cognito abstractivè cognoscunt veritates, quas exprimit,

ARTICULUS V.

Utrum voluntas Angeli, electione facta, objecto quod elegit, adhaereat immobiliter.

RESPONSIO.

Voluntas Angeli, electione facta, objecto quod elegit, non adhaeret immobiliter ex naturæ suæ conditione.

Prob. ex Patribus, Nam S. Augustinus sic loquitur lib. 22. de Civ. c. 1. *Casum Angelorum voluntarium iustissima poena sempiterna infelicitatis (Deus) obstrinxit: atque in eo summo permanentibus ceteris, ut de sua sine fine permansione certi essent, tanquam premium ipsius permansionis dedit. Et lib. 3. contra Maxim. c. 12. Cuiuscumque creatura rationali prestat ut peccare non possit, non est hoc natura propria, sed Dei gratia: ac per hoc solus Deus habet immortalitatem, qui non cuiusquam gratia, sed natura sua nec potuit, nec potest aliqua conversione mutari, nec potuit, nec poterit aliqua mutatione peccare.*

S. Prosper lib. 1. de vita contemplativa cap. 3. sic ait: *Voluntatis eorum (bonorum) Angelorum fuit, quod malis sponte cadentibus, ipsi in sua dignitate manserunt: & divino iustoque iudicio actum est, ut que fuit cum Deo suo mandandi voluntas, fieret mandandi voluntaria felixque necessitas... atque merito sue stabilitatis in æternum felices effecti, de sua permansione securi sunt.*

S. Fulgentius lib. de fide ad Petrum cap. 3. *Angelicos spiritus quis non videat non unius naturæ esse cum Deo, sed factos ex nihilo, quorum naturalis mutabilitas in eo cognoscitur, quia eiusdem naturæ pars est in deterius permutata? Deinde quod ii qui depravati non sunt, licet illius dono, à quo cum non essent, facti sunt... non ab eo naturali conditione deficient... quia collato sibi æternæ incorruptionis atque incommutabilitatis munere, nihil in se sentiunt immutationis.*

Et c. 25. *Firmissime tene... omnem creaturam naturaliter mutabilem, à Deo incommutabili factam, nec tamen posse quemlibet sanctorum Angelorum in deterius mutari: quia sic acceperunt æternam beatitudinem, qua Deo stabiliter perfruuntur, ut ea carere non possint. Sed hoc ipsum, quod ab illo statu beatitudinis, in quo sunt, mutari in deterius nullatenus possunt, non est eis naturaliter instum, sed postquam creati sunt, divina largitate collatum. Si enim Angeli naturaliter incommutabiles fierent, nunquam de eorum consortio diabolus & eius angeli cecidissent.*

S. Gregorius lib. 5. Mor. c. 28. *Natura angelica est contemplatione auctori inbendo, in statu suo immutabiliter permanet, eo ipso tamen quo creatura est, in semetipsa vicissitudinem mutabilitatis habet... Sola natura incomprehensibilis à statu suo nescit moveri, que ab eo quod semper idem est, nescit immutari. Nam si Angelorum substantia à mutabilitatis motu fuisset aliena, bene ab auctore condita, nequaquam in reprobis spiritibus à beatitudinis suæ arce cecidisset. Mirè autem omnipotens Deus naturam summorum Spirituum bonam, sed mutabilem condidit: ut & qui permanere nolent, ruerent, & qui in conditione persisterent, tanto in ea iam dignius, quanto ex arbitrio starent: & eo maioris apud Deum meriti fierent, quo mutabilitatis suæ motum voluntatis statione* Simonet T. beol. Tom. 1.

fixissent. Quia ergo ipsa quoque natura angelica est in semetipsa mutabilis, quam videlicet mutabilitatem vidit per hoc, quod ei, qui semper idem est, vinculis amoris alligatur, recte nunc dicitur, &c.

S. Isidorus Hisp. l. 1. Sent. c. 12. *Natura Angelorum mutabilis est... sed facit eos incorruptos charitas sempiterna. Gratia dicimus, non natura, esse incommutabiles Angelos: nam si natura incommutabiles essent, diabolus non mihi cecidisset... Dum sunt mutabiles natura, non tamen sinit eos contemplatio mutari divina.*

S. Damascenus lib. 2. orth. fid. c. 3. *Est igitur Angelus natura sua... arbitrii libertate præditus, voluntate & sententia mutabilis, hoc est, liberam in utramque partem voluntatem habens. Quidquid enim creatum est, mutationi quoque subest necesse est. Id enim unum extra mutationis aleam est, quod nihil habet, à quo sit creatum... Angelus itaque, ut rationis & intelligentie particeps, liberi arbitrii est: ut autem creatus, in ea conditione erat, ut mutationem recipere posset, liberumque ei esset vel in bono manere ac progressum facere, vel in malum inflecti.*

Cum autem addit Angelos malos, postquam lapsi sunt, penitentia capaces non fuisse, nihil aliud vult, quam eos nullam planè peccati sui excusationem habuisse, adeoque Deum illis iure merito nullum reliquisse agenda penitentia locum, quem tamen concessit homini, qui postea ex infirmitate carnis lapsus est. Penitentia porro, inquit, ea ratione minime capax est, quia corpore vacat. Nam quod homo è vitiorum cano emergere, atque ad meliorem frugem se convertere queat, id ob corporis imbecillitatem consecutus est.

Itaque secundum Patres, immobilitas est proprietas naturæ increatæ; adeoque solus Deus ex conditione naturæ bono immobiliter adheret. E contra omnis creatura rationalis, hoc ipso quod creatura est, mutationi essentialiter obnoxia est; adeoque nulla creatura rationalis ex conditione naturæ bono adherere potest immobiliter; sed potest pro arbitrio modò bonum, malo rejecto, modò malum, repudiato bono, eligere.

Secundum Patres, quod Angeli sancti viatores in bono proposito steterint, non fuit naturæ propria, sed Dei gratia, illos scilicet illustrantis, quomodo eis apum erat ut starent: non ex conditione naturæ, sed per liberum arbitrium, divinæ gratiæ auxilio adjutum, steterunt: stando meriti sunt, quia non ex necessitate, sed liberè, & ex propria, quam mutare potuerunt, determinatione, aspirante divina gratia, steterunt. Secundum Patres igitur, potuerunt Angeli sancti viatores à bono proposito ad malum deflectere; adeoque & mali, postquam lapsi sunt, potuerunt, Deo illos adjuvante & expectante, à malo proposito ad bonum resurgere.

Secundum Patres, quod Angeli comprehensores sanctum adherendi Deo propositum nunquam mutaturi sint, non est conditio naturæ, inflexibiliter scilicet volentis, quod semel deliberatè voluit; sed merces meriti, propter quod Deus sese illis æternum daturus est intuitivè videndum & amandum: propositum illud nunquam mutaturi sunt, nunquam mutare poterunt, quia semper Deum intuitivè contemplaturi sunt, adeoque illum semper Deum necessitudo super omnia amaturi.

Secundum Patres, Angeli etiam reprobi in prima sui creatione, vel saltem paulò post, habuerunt amorem Dei super omnia, & quidem ut auctoris gratiæ & gloriæ, ac proinde efficax serviendi Deo propositum. Ergo non potuerunt peccare, nisi saltem natura prius desererent efficax propositum serviendi Deo: nam peccare in sensu composito talis propositi, evidenter implicat contradictionem. Atqui si natura angelica inflexibiliter vult id, quod semel deliberatè voluit, non potuerunt propositum illud deserere. Ergo si natura angelica, &c. non potuerunt peccare, adeoque non peccarunt: quod est contra fidem. Hinc

Sic adhuc argumentor. Si voluntas Angeli vellet immo-